Р Е Ш Е Н И Е
№ 44986

гр. София, 16.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 2 състав,** в публично заседание на 24.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **6494** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 175 и чл. 176а от АПК.

С Решение № 41409 / 24.10.2026г. по адм. дело № 6494/26г. на АССГ, е отменена Заповед за налагане на ПАМ № 26-4332-002407/14.05.2026г , издадена от М. Н. –полицейски инспектор при СДВР отдел ПП, с която на В. К. М. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] ж.к Д. бл.269 ет.1 ап.3 е наложена ПАМ на основание чл. 171, т. 1, б. з) гг) от ЗДвП и е отнето временно свидетелството му за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца. С оглед изхода от спора съдът е осъдил СДВР / в чиято структура се намира органа издал оспорената заповед / да заплати на адв.М. М. от САК сумата 120 евро - адвокатско възнаграждение ,определени от съда за осъществена безплатна правна помощ на жалбоподателя , съгл. чл.38 ал.1 т.2 от ЗА.

С подадена в срока по чл. 176а, ал. 1 от АПК молба- от 27.10.2026г., адвокат М. М. ,в лично качество ,като правоимащо лице по чл.38 ал.2 от ЗА ,оказало безплатна правна помощ на жалбоподателя по делото - В. К. М. е поискала решението да бъде изменено в частта за разноските, на осн.чл.248 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК, като се присъди на адв. М. М. адвокатско възнаграждение в размер на 511.29 евро , вместо присъдените 120 евро . Излага подробни доводи за необоснованото , несправедливото и символично възнаграждение ,определено от съда за предоставена от адвоката безплатна правна помощ на лице в затруднено материално положение.

Отдел от това е установила допусната в диспозитива на решението , засягащо присъждането на разноски ,фактическа грешка при изписването на името й ,а именно: „ адв.М. М. от САК“ вместо правилното „ адв. М. М. от САК“ , която грешка моли да бъде отстранена по реда на чл.175 от

АПК.
В изпълнение на разпоредбата на чл.176а ал.2 от АПК ,а не както неправилно адв. М. се позовава на чл.248 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК ,съдът е съобщил на насрещната страна искането по чл.176а от АПК , но в указания 7 дневен срок не е представен отговор от последните.
Отново на основание същата разпоредба , съдът прецени че не е необходимо разглеждане на искането в открито съдебно заседание ,с призоваване на страните,тъй като обстоятелствата не налагат това.
Както сама адв. М. посочва ,същата не се е явила в проведеното първо и единствено открито съдебно заседание по делото на 24.09.2026г . След съдебно заседание ,видно от находящата се на стр.52 от делото разпечатка от системата за сигурно електронно връчване /ССЕВ/ , е постъпило становище от жалбоподателя чрез адв. М. по хода на делото , съдебното дирене и по същество на спора. В становището се иска и присъждане на разноски ,в това число и адвокатско възнаграждение на адв. М. ,за оказана безплатна правна помощ по реда на чл.38 т.2 от ЗА ,съобразно представен договор за правна защита и съдействие.
Следователно ,за първи път от подаване на жалбата на 28.05.2026г , към която е приложено единствено копие на пълномощно от жалбоподателя ,се представя договора за правна помощ / копие/ , въз основа на който се претендира заплащане на адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ ,съгласно чл.38 ал.2 от ЗА .
Отчитайки факта ,че договора за правна помощ ,от където е видно ,че адв. М. е осъществявала адв. защита безплатно е представен след приключване на съдебното заседание , доколкото заседанието е било с начален час 9.30 ,а договора е представен в 11.59 ч ,то съдът не е следвало въобще да присъжда адв.възнаграждение, тъй като всякакви доказателства представени след приключване на устните прения са недопустими, а договора от 26.05.2026г между адв. М. и жалбоподателя М. е доказателство за осъществена правна защита по чл.38 ал.2 от ЗА.
Отговорността за разноски в съдебно-административното производство е гражданско облигационно отношение, което произтича от процесуалния закон и е уредено от него. За да бъде реализирана е необходимо своевременно да е отправено искане пред съответната съдебна инстанция и да са представени доказателства за извършване на направените разноски, както и относно техния размер.В случай като този , когато адвоката е осъществил права защита на лице в затруднено материално положение,законодателя е предоставил възможността на съда да определи размера на адвокатското възнагражение ,съобразявайки следните критерии:
1. фактическата и правна сложност на случая;
2. засегнатия интерес;
3. условията, при които е възложена и предоставена правната защита и съдействието, включително времето за извършването и спешността на извършването им;
4. квалификацията, опита и специализацията на адвоката.
При прилагането на тези критерии , ал.4 на същата разпоредба препраща към наредба, издадена от министъра на правосъдието съвместно с Висшия адвокатски съвет. Съдебната практика приема, че посочените в Наредба № 1/2004 г. размери на адвокатските възнаграждения могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнаграждения, но без да са обвързващи за съда.
Основание за това дава решение на Съда на Европейския съюз от 25 януари 2024 г. по дело C-438/22 е прието, че член 101, параграф 1 от ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 от ДЕС съгласно ,което ако се установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочените разпоредби, националният съд е длъжен да откаже да я

приложи, както и че национална уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията "с оглед на целта" по смисъла на тази разпоредба от ДФЕС. Изрично е посочено, че при наличието на изброените ограничения не е възможно позоваването на легитимни цели, както и че националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба спрямо страната, осъдена за разноски, включително и когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.
В случая е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение от ответника , но доколкото същото не е определено с договор между страните , то съдът го преценява при условията на чл.38 ал.2 от ЗА. При произнасяне по възражение за прекомерност на адв. възнаграждение респ. при служебно определяне на адв. възнаграждение по чл.38 ал.2 от ЗА от съда, от значение следва да са: видът на спора, интересът, видът и количеството на извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото.
Настоящия спор не се отличава с фактическа и правна сложност и изхода на делото е бил предвидим към момента на упълномощаване на адв. М.. С изменението на чл.175 ал.3 от ЗДвП / ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г./, в административните съдилища в страната бяха образувани множество идентични дела във връзка с налагане на ПАМ при служебна дерегистрация на МПС ,поради несключена застраховка „ГО“. Съдебната практика е последователна по отношение на изхода на тези дела, поради което присъждането на разноски ,дори в минимума по НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (Загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г.) ,за оказана безплатна правна помощ не съответства на фактическата и правна сложност на този вид производства. Непредставянето на договора за осъществена безплатна правна помощ , към момента на приключване на устните състезания и след приключване на делото по същество респ. заедно с пълномощното , прави неоснователно искането въобще за присъждане на разноски , заявено в жалбата.
Въпреки това , за да не рефлектира неблагоприятно върху жалбоподателя , процесуалното поведение на адвокатския довереник на последния ,съдът е присъдил възнаграждение на адвоката от 120 евро.
Настоящия състав ,счита че това възнаграждение е справедливо и съответно на обема свършена работа от адв.пълномощник и трудът му не е останал незаплатен. Преценката на адвоката дали да приеме безплатна правна защита е негова и не следва да се противопоставя на преценката на съда за наличието на критериите по чл.36 ал.3 от ЗА.
Предвид изложеното ,съдът намира искането по чл.176а от АПК за неоснователно.
Основателно се явява искането по чл.175 от АПК за поправка на явна фактическа грешка в осъдителния диспозитив на Решение № 41409 / 24.10.2026г. по адм. дело № 6494/26г. на АССГ,като вместо „ОСЪЖДА СДВР да заплати на адв.М. М. от САК сумата 120 евро ,адвокатско възнаграждение „ се чете : „ОСЪЖДА СДВР да заплати на адв.М. М. от САК сумата 120 евро ,адвокатско възнаграждение“
Водим от горното ,съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ молбата на адв. М. М. от 27.10.2026г., в лично качество ,като правоимащо лице по чл.38 ал.2 от ЗА ,оказало безплатна правна помощ на жалбоподателя по делото - В. К. М. за изменение на Решение № 41409 / 24.10.2026г. по адм. дело № 6494/26г. на АССГ в частта за

разноските, като се присъди на адв. М. М. адвокатско възнаграждение в размер на 511.29 евро , вместо присъдените 120 евро .
ДОПУСКА ПОПРАВКА НА ЯВНА ФАКТИЧЕСКА ГРЕШКА в Решение № 41409 / 24.10.2026г. по адм. дело № 6494/26г. на АССГ като вместо „ОСЪЖДА СДВР да заплати на адв.М. М. от САК сумата 120 евро ,адвокатско възнаграждение „ се чете : „ОСЪЖДА СДВР да заплати на адв.М. М. от САК сумата 120 евро ,адвокатско възнаграждение“
Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: